

følge hans Eksempel. Paa vid Gavl med Kirkedørene . . . det skal være vort Løsen! Atter skal Kirkeklokkerne runge det ud over Alverden: Kommer hid, kommer hid, alle I, som ere besværede! Vi har Fred og Hvile for eder alle — alle — alle!“

Under dette lyriske Kraft-Udbrud aandede Vilhelm Prams trofaste atter op; og da han sluttede, udbød de i en demonstrativ Bifaldsmumlen, der gjorde Højskoleforstanderen kendelig bleg.

Nu traadte ogsaa den lille Pastor Magensen frem og vidnede, at han ganske sluttede sig til Vilh. Prams Udtalelser. Kun mente han, at der burde gøres en Indskrænkning, idet ingen sand Kristen kunde leve i aandeligt Broderskab med Folk, der troede paa en personlig Djævel eller paa evige Helvedsstraffe. „Mod en saa umenneskelig og ufordragelig Lære maa der føres aaben Krig . . . en Udryddelseskrig . . .!“ vedblev han at skriges op i den hysteriske Grebethed, hvormed han i Tide og Utide forkyndte sin Besværgelseslære. Som Pietisternes ikke uvittige Ypperstepræst skulde have sagt om ham: Fanden havde taget ham med Hud og Haar.

Han blev afbrudt af Højskoleforstanderen, der med et ikke synderlig agtelsesfuldt Blik paa hans stumpede Person gjorde den tvetydige Bemærkning, at „ogsaa han forlængst havde faaet mere end nok af disse evige Helvedsstraffe.“

„Forøvrigt“ — tilføjede han — „har ingen af de her faldne Udtalelser formaaet at forandre min Opfattelse. Tvertimod føler jeg mig yderligere bestyrket i min Overbevisning, og jeg maa derfor paa det alvorligste fraraade, at det af Vilh. Pram idag fremsatte Spørgsmaal kommer til at danne Grundlaget for en Forhandling ved vort Møde. Det vil efter min Mening kun bidrage til endnu yderligere at bortstøde dem, til hvem i hvert Fald adskillige af os — trods al Meningsforskel — stadig føler os knyttede ved hellige Baand.

„Aa, det er jo blot Skræmmebilleder!“ udbød